

РЕШЕНИЕ

№ 6466

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2711** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба от името на И. Г. П. адвокат – пълномощник е оспорил издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР ЗАПОВЕД № 513-1086/10.02.2023 г., с която на жалбоподателя – старши разследващ полицай в 03 Сектор „Разследване на транспортни и други престъпления“, Отдел „Разследване“ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца“.

Оспорващият лично и с помощта на адвокат П.: поддържа жалбата, с която се твърди наличие на всички пороци, съставляващи основанията за оспорване, по смисъла на чл. 146 АПК; ангажира допълнително писмени и гласни доказателства; претендира разности за водене на делото, съгласно списък. Представя писмена защита.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата; претендира юрисконсултско възнаграждение и не прави възражение за прекомерност на адвокатското такова; представил е „писмени бележки“.

Доказателствата, представени от ответника и от жалбоподателя, приобщени по делото без оспорване, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Жалбата е процесуално допустима.

С обжалваната Заповед № 513-1086/10.02.2023 г. (л. 18 от делото), според текста на същата, на жалбоподателя И. Г. П. – старши разследващ полицай е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, във връзка със

служебната му дейност по Досъдебно производство № 11460/2019 г. Поведението му (бездействие) е квалифицирано като дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2, вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР – „неизпълнение на служебните задължения“, вр. чл. 200, т. 11, предл. първо с.з. Неизпълнението е обосновано с цитираното досъдебно производство, разследването по което било възложено на П., на 23.12.2019 г. От Постановление, от 28.07.2022 г. (л. 89 от делото) на заместник – градски прокурор, при Софийска градска прокуратура, както и от писмените доказателства се установява, че по жалба от адвокат С. Ч. за забавено разследване прокурор от С. апелативна прокуратура е констатирал „забавяне на разследването, свързано с несвоевременно изпълнение указанията прокурор от СГП“, като е указал на СГП (писмо на л. 91): да прецени, дали да бъде отстранен разследващият полицай, поради недостатъчната му активност, както и да бъдат уведомени „съответните административнонаказващи органи“, т.е. дисциплинарнонаказващият орган. С постановлението от 28.07.2022 г. заместник-градският прокурор е констатирал още, че: наблюдаващият досъдебното производство прокурор е дал с постановление от 24.06.2021 г. указания, които не били „цялостно изпълнени“ от разследващия орган, а именно: не е приложен четим протокол за оглед на местопроизшествието; не е назначена комплексна съдебно – медицинска и автотехническа експертиза; вместо това разследващият полицай е назначил на 10.05.2022 г. допълнителна автотехническа експертиза със задачи, допуснати от наблюдаващия прокурор с постановление от 13.07.2021 г., като „не е търсил друго вещо лице“, а е назначил същото; на 14.07.2021 г. на разследващия полицай са били изпратени постановление на прокурор, от 13.07.2021 г. и молба от повереника на пострадалите, които до 28.07.2022 г. не били „комплектовани заедно с останалите материали по делото“.

Със Заповед № 513з-7672/07.09.2022 г. директорът на СДВР разпоредил да бъде извършена дисциплинарна проверка на постъпилите данни, като определил за целта комисия от трима членове. След отправена му покана, рег. № 3382р-36869/26.09.2022 г. И. П. е депозирал писмени обяснения (сведение) на 10.10.2022 г. На същата дата писмено (л. 69) поискал отвод на Комисията. Със становище от 31.10.2022 г. (л. 84) Комисията отказала да се отведе. Искането за отвод не било уважено и от директора на СДВР, защото Комисията, в първоначално определения състав изготвила Справка № 3382р- 44222/18.11.2022 г. (л. 169), в която подробно са описани в хронологичен ред указанията на наблюдаващия досъдебното производство прокурор, начинът на изпълнение на някои от тях, както и тези, които не са били изпълнени от разследващия полицай П. в срок. Комисията е предложила на дисциплинарнонаказващия орган да наложи на служителя наказание „порицание“, за срок от 6 месеца. На 30.11.2022 г. П. се запознал със справката, като му била връчена и покана № 3382р- 46050/30.11.2022 г. за даване на писмени обяснения или възражения, до директора на СДВР. Представил е „уведомление“ с рег. № 513р-116657/29.11.2022 г. и „доказателствени искания, бележки и възражения“, с рег. № 513р-117585/01.12.2022 г., за които ответникът е приел (оспорената заповед, л. 21 от делото, абзац предпоследен), че „представяват писмени обяснения или възражения, във връзка с вмененото му нарушение“. Изготвена била Покана № 513р-4020/11.01.2023 г. до И. П., за даване на писмени обяснения пред дисциплинарно наказващия орган, в срок до 24 часа от получаване, връчена при отказ на 13.01.2023 г., тъй като отказал да я получи, за което е съставен протокол № 513р-5078/13.01.2023 г. След тази дата не е представил други писмени обяснения, констатирано с Протокол №

513р-12984/02.02.2023 г. На 13.01.2023 г. – петък, денят, в който е отказал да получи поканата П. е подал молба, с рег. № 513р-5146/13.01.2023 г. до директора на СДВР, да бъде изслушан. На 16.01.2023 г. (първият работен ден) П. е започнал ползването на платен годишен отпуск, за времето от

16.01.2023 г., до 20.01.2023 г. (петък), включително, след като с писмена молба е пожелал това. Служителят е следвало да се яви на работа на 23.01.2023 г. (понеделник), но не се е явил, като представил болничен лист № E20223535245 за временна неработоспособност, през периода от 23.01.2023 г., до 27.01.2023 г., включително. На 30.01.2023 г. отново не се е явил на работа и предоставил болничен лист № E20223829221 за временна неработоспособност, от 30.01.2023 г., до 13.02.2023 г., включително. Предвид тези обстоятелства (неопрровергани от страна на жалбоподателя) ответникът приел с оспорената заповед, че „поради отсъствието на служителя в периода от 16.01.2023 г., до 20.01.2023 г., включително, и предвид, че преклузивният двумесечен срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР ще изтече в първия работен ден на служителя, не може да бъде изпълнено искането му, заявено с молбата, рег. № 513р-5146/13.01.2023 г. за изслушване от директора на СДВР, поради зависещи от служителя причини и нежеланието му да даде писмени обяснения“. Взети са предвид (приети са) писмените обяснения на П., дадени със Сведение № 338200р-19268/10.10.2022 г., оценени като „необективни и неаргументирани“. В тази връзка, в процесната заповед подробно са обсъдени всички защитни твърдения и са изложени отделни мотиви за неприемането им, като оневиняващи обстоятелства.

В жалбата и в писмената защита са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на Заповед № 513-1086/10.02.2023 г. Счита се и твърди, че: не е извършено дисциплинарно нарушение; вмененото нарушение не е доказано; допуснати са „съществени административно – процесуални нарушения („неправомерен отказ да бъде изслушан“; „неправилно установена фактическа обстановка“, „дисциплинарното наказание не е индивидуализирано“; наложено е извън сроковете по чл. 195 ЗМВР - двумесечният срок следва да се брои от 09.12.2022 г., до 09.02.2023 г.; нарушено е правото на защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е неоснователна.

Съобразявайки описаните по - горе факти, доказателствата и възраженията на жалбоподателя Съдът дължи да отговори на въпросите: извършено ли е (виновно) от страна на разследващ полицай И. П. вмененото му нарушение на служебната дисциплина; материално и процесуално законосъобразно ли е ангажираната дисциплинарната му отговорност.

Каза се, че в обстоятелствената част на Заповед № 513-1086/10.02.2023 г. ответникът се е ангажирал с дисциплинарно обвинение за осъществено, посредством бездействие нарушение на служебната дисциплина – неизпълнение на служебни задължения. Приел е, че задължението за съответните действия произтича от специфичната длъжностна характеристика (цитирани са текстове от същата), от норми, от НПК, както и от указанията, дадени от съответните прокурори, за извършване на определени действия, свързани с разследването на ДП № 11460/2019 г. Цитирани са и конкретните указания, сроковете за изпълнението им и датите, до които указанията не са били изпълнени. Отчетени са периодите, през които служителят е ползвал разрешен платен годишен отпуск, както и отпуск за временна неработоспособност – 16.08.2021 г., до 24.02.2022 г.; 22.03.2022 г., до 28.03.2022 г., вкл.; от 16.06.2022 г. (неуточнено, колко дни). В административната преписка са налични и болнични

листове за ползван отпуск от: 23.01.2023 г., до 27.01.2023 г.; от 30.01.2023 г., до 13.02.2023 г.

Съдът приема, че: ответникът е изложил ясни мотиви за решението си да приеме неизпълнение на служебни задължения, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР и в тази връзка е неоснователно твърдението на адвоката за неиндивидуализиране на дисциплинарното наказание; ответникът, с представените писмени доказателства установи и доказва по несъмнен начин жалбоподателят – разследващ полицай И. П. да е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение, свързано с неизпълнение и/или несвоевременно изпълнение на дадени му от наблюдаващ досъдебното производство прокурор писмени указания. Защита на оспорващия е съсредоточена върху твърденията за допуснати в дисциплинарното производство съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и върху това, че дисциплинарната отговорност е ангажирана извън сроковете по чл. 195, вр. чл. 196 ЗМВР, а служителят не е бил изслушан (арг. чл. 206 с.з.). Не бе проведено от страна на жалбоподателя оспорване на констатациите за неритмично водено разследване по досъдебното производство.

В мотивите на заповедта ответникът се позовава на вече цитираната Справка № 3382р- 44222/18.11.2022 г. (л. 169), подписана от началник на Група „Разследване“, при 07 РУ - СДВР, с която са обобщени резултати от извършената дисциплинарна проверка. Жалбоподателят саморъчно е написал, че се е запознал със справката на дата 30.11.2022 г., като е заявил писмено и искания за: предоставяне на всички материали; изслушване от дисциплинарнонаказващия орган, в присъствие на подпомагащия служител. В горния, ляв ъгъл на справката е поставена резолюция „Да“ с дата 09.12.2022 г. и с подпис, за който е логично да бъде прието, понеже прилича на този от оспорената заповед, че е на директора на СДВР. С други думи, на 09.12.2022 г. дисциплинарнонаказващият орган е установил извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, т.е. – нарушението се смята за открито на същата дата, предвид чл. 196, ал. 2, вр. ал. 1 ЗМВР и този факт се признава от адвоката – пълномощник на оспорващия. Погрешно обаче същият приема, че считано от 09.12.2022 г. двумесечният срок по чл. 195, ал. 1, предл. първо ЗМВР е изтекъл на 09.02.2023 г., т.е. – един ден преди да бъде издадена оспорваната заповед.

Изчисляването на срокове в административното производство не е уредено изрично в АПК, поради което се прилагат по аналогия правилата, установени с нормите на Глава седма, Раздел I ГПК. Според правилото на чл. 60, ал. 3 ГПК „срокът, който се брои на месеци, изтича на съответното число на последния месец“. Съответното число на двумесечния срок, считано от 09.12.2022 г. е 09.02.2023 г., но ответникът е приложил (л.л. 46, 47) два болнични листа, представени му от страна на жалбоподателя П., който в съдебното производство не ги оспори. Установява се от същите, че за времето от 23.01.2023 г., до 27.01.2023 г., вкл. (общо 5 дни), както и от 30.01.2023 г., до 13.02.2023 г. (общо 14 дни) на И. Г. П., поради заболяване е бил определен домашен режим за лечение и отпуск за временна нетрудоспособност. Тези писмени доказателства сочат, че давностният срок по чл. 195, ал. 1, предл. първо ЗМВР е прекъсван. При тези данни и с оглед разпоредбата на чл. 195, ал. 3, предл. първо, вр. ал. 1 ЗМВР следва да се счита, че двумесечният срок е бил удължен с общо 19 (деветнадесет) дни, т.е. – считано от 09.12.2022 г. срокът е изтекъл съответно на 28.02.2023 г. Заповед № 513-1086/10.02.2023 г. (видно от номера й) е издадена (постановена) преди изтичането на преклузивния двумесечен срок.

Съдът не споделя и останалите защитни твърдения, включително за тенденциозно водено дисциплинарно производство и за процесуални нарушения, засегнали правото на защита на служителя – разследващ полицай.

Фактът, че Справка № 3382р- 44222/18.11.2022 г., обобщаваща резултати от извършената дисциплинарна проверка е била връчена на П. за запознаване, преди да е предоставена на директора на СДВР не съставлява „абсолютно съществено процесуално нарушение“. Противно на изложените в писмената защита доводи, логически и процесуално правилно е първо дисциплинарно разследваното лице да се запознае със справката и да заяви становището си (както е сторил в случая), а едва след това директорът на СДВР да одобри действията на дисциплинарната комисия, или да възложи допълнително разследване. Недоказани и произволни са твърденията от писмената защита за това, че на жалбоподателя не били предоставени фото - копия (113 листа) от материалите, съставляващи дисциплинарната преписка. Видно от протокола, от 13.01.2023 г. (л. 39) на същата дата материалите са били готови, но П. е заявил, че не желае да ги получи, понеже нямал финансова възможност да заплати за фотокопирането. В същия протокол е отразено, че отказал да получи и писмената покана, № 513р-4020/11.01.2023 г. (л. 43) за даване на писмени обяснения, с оглед чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Оспорване (възражение) на съдържанието на този протокол се прави за първи път с писмената защита, поради което жалбоподателят не може да се ползва от правилото на чл. 193, ал. 3, изр. второ, вр. чл. 180 ГПК. Разсъжденията от писмената защита за това, дължал ли е П. заплащане на такса за копиране на писмените доказателства, съдържащи се в дисциплинарната преписка са ирелевантни за спора по настоящото дело. Съдът не приема, че ответникът е създал на жалбоподателя затруднения да получава достъп до материалите, да си прави бележки и/или да получава фотокопия. Не може да се приеме като цяло, че дисциплинарната комисия и/или ответникът са водили „тенденциозно“ административното дисциплинарно производство. В. този термин може да означава евентуално пристрастност от страна на членове на комисията или от директора на СДВР, както и съществено нарушаване на установените със ЗМВР и с АПК процесуални правила, но сам по себе си не представлява самостоятелно основание да бъде прието, че дисциплинарната процедура е опорочена. Обективността и безпристрастността на дисциплинарно разследващия орган, според настоящия съдебен състав са гарантирани изцяло от това, че комисията е била в състав от общо трима служители, заедно с председателя.

Нарушенията на процесуални норми, регламентиращи административното производство за ангажиране на дисциплинарна отговорност биха били съществени тогава, когато са ограничили правото на защита по начин, пречатстващ категорично възможността служителят да е запознат с разследването и да организира защитата си. Показанията на св. П. Л. за противното, не следва да бъдат кредитирани, понеже не се подкрепят от вече коментираните писмени доказателства. Освен това, ефективно упражненото право на оспорване пред Съда предполага възможност за организиране и провеждане насрещно доказване на изложените в оспорената заповед твърдения и заключения. Доказване, посредством което да бъдат дискредитирани заключенията (мотивите) на Заповед № 513-1086/10.02.2023 г. не бе проведено успешно. Наличието на заболяване, за което жалбоподателят разполага с решение на ТЕЛК, както и ползването на отпуск за временна нетрудоспособност са отчетени от дисциплинаронаказващия орган, който обаче изрично е отбелязал, че през конкретен

четиримесечен период разследващият полицай П. е разполагал с достатъчно време да изпълни указанията, дадени му от наблюдаващия прокурор. Касае се все пак за извършване на поредица от технически действия, споменати по – горе в настоящото решение, а именно: прилагане на „четим протокол за оглед на местопроизшествието; назначаване на комплексна съдебно – медицинска и автотехническа експертиза (вместо това разследващият полицай назначил допълнителна автотехническа експертиза); неприлагане към ДП на изпратени с постановление на прокурор от 13.07.2021 г. и молба от повереника на пострадалите писмени доказателства. Несвоевременното извършване на тези технически действия е довело до забавяне на разследването, което е за престъпление от общ характер, при управляване на МПС–причиняване на тежка телесна повреда с последваща смърт на пострадалия пешеходец.

Съдът не споделя и твърденията за пренебрегване изискванията на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Дисциплинарнонаказващият орган се е съобразил изцяло със задължението си, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Във връзка с покана, рег. № 3382р-36869/26.09.2022 г. И. П. е дал писмени обяснения (сведение) на 10.10.2022 г., а след като се запознал със Справка № 3382р-44222/18.11.2022 г. справката му била връчена и покана № 3382р-46050/30.11.2022 г. за даване на писмени обяснения или възражения, до директора на СДВР. Каза се по – горе, че е представил „уведомление“, рег. № 513р-116657/29.11.2022 г. и „доказателствени искания, бележки и възражения“, рег. № 513р-117585/01.12.2022 г., за които ответникът е приел, че „представяват писмени обяснения или възражения, във връзка с вмененото му нарушение“. Поканата, № 513р- 4020/11.01.2023 г. до И. П., за даване на писмени обяснения пред дисциплинарно наказващия орган, в срок до 24 часа от получаване е връчена при отказ на 13.01.2023 г. След тази дата не е представил други писмени обяснения, констатирано с Протокол № 513р-12984/02.02.2023 г. Изслушването му, искане за което е заявил с молба, рег. № 513р-5146/13.01.2023 г. не е осъществено по причини, за които ответникът не може да отговаря, защото на 16.01.2023 г. (първият работен ден) П. е започнал ползването на платен годишен отпуск, за времето от 16.01.2023 г., до 20.01.2023 г. (петък), включително, след което, от 23.01.2023 г., до 27.01.2023 г., включително е ползвал отпуск по болест. На 30.01.2023 г. отново не се е явил на работа и предоставил болничен лист № E20223829221 за временна неработоспособност, от 30.01.2023 г., до 13.02.2023 г., включително. Ответникът е изложил подробни мотиви и относно определяне вида и размера на дисциплинарното наказание (чл. 206, ал. 2 ЗМВР).

В заключение, предвид изложените мотиви Заповед № 513з-1086/10.02.2023 г. представлява незаконосъобразен индивидуален административен акт, поради което жалбата против заповедта подлежи на отхвърляне, като неоснователна.

Този изход на спора определя основателност (чл. 143, ал. 3 АПК) на заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева, на основание чл. 24,

изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 143, ал. 3
АПК, чл. 211, изр. трето ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти}
състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на И. Г. П., против издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР ЗАПОВЕД № 513-1086/10.02.2023 г., с която на жалбоподателя – старши разследващ полицай в 03 Сектор „Разследване на транспортни и други престъпления“, Отдел „Разследване“ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца“.

ОСЪЖДА И. Г. П. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: